

DIANA HOMESCU

RISCURI

Roman

Prezența cărții apare în ediții tipărite
și digitale.

Coperta: Leo Orman

Ilustrația copertei – sursa:

<https://pixabay.com/photos/brook-winter-swedish-nature-creek-648512/>

© 2019 ePublishers

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-049-105-7

Pentru mai multe informații privind această carte, scrieți la
info@ePublishers.info.

www.ePublishers.ro
www.ePublishers.us

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOMESCU, DIANA

Riscuri : roman / Diana Homescu. – București : ePublishers, 2019

ISBN 978-606-049-105-7

821.135.1

CUPRINS

7	CAPITOLUL 1. IRINA
62	CAPITOLUL 2. ANDREI
68	CAPITOLUL 3. IRINA
85	CAPITOLUL 4. IRINA
94	CAPITOLUL 5. ANDREI
98	CAPITOLUL 6. IRINA
141	CAPITOLUL 7. ANDREI
148	CAPITOLUL 8. IRINA
192	CAPITOLUL 9. IRINA
202	CAPITOLUL 10. ANDREI
211	CAPITOLUL 11. IRINA
255	CAPITOLUL 12. ANDREI
268	CAPITOLUL 13. IRINA

334	CAPITOLUL 14. ANDREI
338	CAPITOLUL 15. IRINA
372	CAPITOLUL 16. IRINA
378	CAPITOLUL 17. ANDREI
382	CAPITOLUL 18. IRINA

CAPITOLUL 1. IRINA

N-ar fi trebuit să ațipesc în tren, nici măcar pentru câteva minute. Ar fi trebuit să-mi țin ochii larg deschiși, mintea ocupată, corpul alert. Oboseală mă învinge din păcate și adorm într-o poziție destul de incomodă, fără să țin seama că n-am pat, sau întuneric, sau liniște. Mai rău decât toate, nu țin seama că aici nu e locul sau momentul potrivit pentru coșmarul meu.

Nu știu dacă în realitate am scos vreun sunet, sper c-am țipat doar în vis. Cineva îmi scutură viguros umerii și mă forțez să deschid ochii, amețită și speriată, fără să-mi dau seama unde sunt pentru moment.

– Irina, trezește-te, ai visat! îmi spune o voce familiară și respir cu dificultate, silindu-mă să rămân ancorată în prezent.

Nimic din ce m-a speriat atât de rău n-a fost adevărat, însă coșmarul care se repetă la nesfârșit se suprapune cu atâta precizie peste amintire încât devin adesea confuză, chiar după ce m-am trezit. Nu tocmai surprinzător fiindcă ochii lui, sângele, cuvintele de amenințare pe care mi le spune...toate copiază realitatea cu exactitate, așa cum s-a întâmplat, parcă ieri. Doar faptul că buzele bărbatului din vis rămân nemișcate când îmi vorbește ar fi un indiciu care să mă ajute în ceața de panică din care mă zbat de fiecare dată să ies. Nu-mi amintesc, dar cu

siguranță atunci când s-a întâmplat a deschis gura, trebuie s-o fi deschis. Normal ar fi să-mi dau seama că e numai un vis. Din păcate în ultima vreme am senzația că-mi sunt necesare din ce în ce mai multe minute să revin la realitate, deschid ochii și totuși privesc în continuare fața plină de sânge, clipe lungi și grele care nu par să mai aibă sfârșit. În astfel de momente descopăr, în mod repetat și dureros, că timpul nu le vindecă pe toate.

Îmi dau seama într-un final unde sunt și cu cine. Legănată de mersul ritmat al trenului respir adânc, revenind în prezent. Așezată pe banchetă lângă mine Alina oftează, dar nu spune nimic, fiindcă nu-mi trebuie vorbe acum, oricât de liniștitoare, doar de prezența ei tăcută am nevoie. Uneori aș vrea să redevină ea însăși, vorbăreată și veselă, nu vreau să se schimbe pentru mine tocmai când abia și-a revenit din propriul ei coșmar și până la urmă o glumă – două n-ar avea cum să-mi facă rău. Dar nu-i spun de teamă să nu pun presiune asupra ei, s-ar simți datoră să mă bine dispună, să mă ajute să uit...și nu e treaba ei să facă asta. Îmi întinde sticla cu apă și iau câteva guri deși nu mi-e sete.

Mircea s-a așezat înapoi pe bancheta din fața noastră. E singurul văr pe care-l am și faptul că părinții lui locuiesc într-o comună bănățeană la câteva sute de kilometri de ai mei ne-a împiedicat să petrecem foarte mult timp împreună în copilărie. Am încercat să ne cunoaștem mai bine în ultimul an, de când e student la Brașov și de-atunci nu mai simt lipsa unui frate. N-a vrut să stea la noi acasă, deși părinții mei s-au oferit să-l găzduiască, bănuiesc că și-a dorit să experimenteze mai liber viața de student. A preferat totuși să închirieze o garsonieră împreună cu un coleg în loc să stea la cămin și asta i-a asigurat

condiții pentru învățat destul de bune încât să treacă primul an fără restanțe. Duminica însă vine uneori să ia masa de prânz cu noi.

Mircea dă impresia de superficialitate la prima vedere, vorbește prea mult și prea tare să-l poți lua de-a binelea în serios, habar n-am cu cine seamănă fiindcă unchiul și mătușa mea sunt cei mai tăcuți oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Nicio problemă, vorbește Mircea și pentru ei, critică el tot ce nu-i place și ia de sus pe toată lumea fără rușine sau discernământ. Și totuși, dacă ai răbdare o vreme să-l cunoști îl descoperi cu surprindere responsabil, loial, plin de umor chiar și atunci când te face în toate felurile care-i vin la gură și nu-ți dă șansa să ghicești ce părere are despre tine, ți-o spune el în față ca să nu te chinuie cumva vreo urmă de îndoială. Ideea excursiei pe munte îi aparține în totalitate, insistând până când lista argumentelor mele s-a epuizat și-a trebuit să accept. Acum joacă cărți cu Radu, prietenul pe care l-a adus cu el fiindcă știe traseul și fiindcă n-ar fi suportat să petreacă trei zile singur cu două fete.

Prin geamurile murdare ale trenului lumina pătrunde cu greutate, mai ales că ne-am ales o zi mohorâtă pentru urcat și soarele se ascunde cu încăpățănare printre nori. Dacă începe cumva și ploaia, o să fie de-a dreptul neplăcut. Peisajul de munte dovedește că nu mai avem prea mult până la destinație, așa că mă răsucesc pe banchetă încercând să-mi întind picioarele.

Abia acum observ că nu suntem singuri în vagon. Un alt călător ce pare după echipament că vrea să urce muntele stă câteva banchete mai departe, așezat cu fața către noi. Pare un băiat tânăr și-mi dau seama chiar dacă stă jos că trebuie să fie destul de înalt. În lumina cenușie a vagonului nu-i disting prea

bine față, dar e limpede că privirea o are ațintită asupra mea și nu-mi e deloc familiar golul pe care mi se pare că-l simt în stomac. Poate mi-e foame, am băut numai niște ceai înainte de plecare, sau poate emoțiile negative ale coșmarului nu m-au părăsit încă de tot. Uneori rămân așa, agățate de vreo parte oarecare a trupului meu, o mână care continuă să tremure pentru o vreme, sau ochii care scapă lacrimi imposibil de controlat. Asta trebuie să fie, sunt sigură acum și nu mă deranjează când îl văd întorcând cu indiferență privirea către geam.

Trenul oprește și băieții coboară bagajele. Gara din Bușteni ne întâmpină pustie în aerul rece al începutului de septembrie și ne îndreptăm către traseul nostru urmându-l pe Radu, singurul care a mai fost o dată la cabana Bradul. M-am îmbrăcat cu grijă, cât de călduros am putut fiindcă urăsc frigul, dar după o vreme simt că mi-e cald și respir cu dificultate, deși nici măcar n-am început să urcăm în adevăratul sens al cuvântului. Traversăm o pădure de la poalele muntelui și răsucindu-mi rucsacul în spate încep să regret deja c-am acceptat excursia.

– Mai poți? întreabă Alina și se oprește o clipă așteptându-mă pe potecă.

Prietena mea e plămădită din alt aluat față de mine. Obișnuită cu efortul fizic de mică nu mă îndoiesc că va urca muntele cu ușurință, chiar dacă preferințele ei se îndreaptă mai mult către sporturi de echipă precum handbalul. Pe de altă parte eu sunt o sedentară convinsă și prefer s-o aplaud din tribune.

– Nu prea am de ales, nu-i așa? întreb cu răsuflarea tăiată încetinind pasul.

Alina mă privește doar o secundă înainte să pornească mai departe în fața mea. Ne cunoaștem din prima zi de liceu, a fost

un fel de prietenie la prima vedere, am schimbat doar o privire la intrarea în noua noastră clasă și ne-am așezat fără alte cuvinte în aceeași bancă. Cei trei ani de când ne cunoaștem au fost în bună parte zbuciumați pentru ea, liniștiți pentru mine. Părinții ei au divorțat cu un an în urmă și-a trebuit s-o privesc trecând prin asta, luând totul mult mai personal decât ar părea logic, căzând mult mai jos decât aș fi crezut posibil. De ce anume simt copiii nevoia de-a lua în spatele lor încă fragil eșecurile părinților ar fi greu de spus, dar o fac, de fiecare dată.

Lunile dinainte de ruptura propriu-zisă au fost de fapt cele mai dure, cu certuri prelungite și tăceri grele în casa lor și în fiecare dimineață mi se strângea inima privind fața ei obosită, ochii umbriți de durere. Își pierdea cumpătul repede, se răsteya la toată lumea și la mine în mod special, și-o ascultam înghițind orice replică mi s-ar fi părut normal să-i dau ca răspuns. În ciuda protestelor mele s-a aruncat fără să gândească prea mult în brațele unui coleg cu un an mai mare, care în mod sigur n-o merita, ieșind apoi din relația respectivă încă și mai lovită. Dacă așa ceva e măcar posibil. Cred că simțea nevoia să facă propriile ei greșeli pentru a le uita pe cele de acasă pentru că imediat după asta și-a îndreptat toată atenția către Vlad, un alt coleg nu cu mult mai grozav decât primul. Normal că n-a mers prea bine și-a trecut aproape la extrema opusă, decisă să nici nu mai audă de băieți pentru o vreme. Într-un târziu, după ce s-a pronunțat divorțul, s-a liniștit cu adevărat. Am petrecut împreună cât de mult timp am putut și spiritul ei s-a trezit încet înapoi la viață. Replicile ei dure, dar pline de umor, au început să se audă din nou și chiar zâmbetul a început să-i apară pe față, din ce în ce mai des.

După care viața mea liniștită s-a prăbușit și-a venit rândul ei să devină suport. N-am crezut-o în stare, să fiu complet sinceră. Nu în sensul că nu i-ar fi păsat, dar m-am așteptat din partea ei la proteste, argumente, eram convinsă c-o să caute metode drastice de-a mă scoate din starea în care sunt, potrivite cu firea ei zbuciumată și cu felul în care și-a căutat ea însăși drumul în momentele de cumpănă. În loc de asta m-a sprijinit exact așa cum aveam nevoie s-o facă, nu mi-a căutat soluții, nu mi-a cerut să-mi revin, a stat în general tăcută lângă mine și asta a fost tot ce mi-am dorit din partea ei.

Și-a făcut fără comentarii bagajele când i-am spus că fără ea nu plec în nicio excursie pe niciun munte, dar să-i mulțumesc pentru asta ar fi fost de prisos.

Începe urcușul printre brazii zvelți și privesc poteca șerpuind printre ei. Radu le cercetează atent trunchiurile și când găsește un cerc pictat cu roșu continuă mulțumit. După vreo două ore deja sunt bună de aruncat la gunoi, ca orice alt deșeu inutil, fiecare gură de aer pe care-o inspir îmi rănește plămâni și picioarele mele par să aibă o voință proprie, refuzând cu încăpățănare să se mai așeze cuminți unul după altul. Faptul că nu sunt în stare să-mi controlez mintea e rău destul, acum trebuie să constat că și corpul s-a hotărât să mă trădeze.

– Hai să ne oprim puțin, spune Alina într-un final. Mie mi-e cam foame.

Nu mai aștept părerea celorlalți, oftez sonor și după ce îmi scot rucsacul mă prăbușesc jos, direct pe pământ. Mircea se oprește în fața mea cu mâinile proptite în șolduri și fruntea brăzdată de ridurile nemulțumirii. Convins că în lipsa familiei mele rolul de părinte îi aparține prin definiție mă privește

muștrător, de parcă n-ar mai lipsi mult să rupă de undeva o nuia și să-mi corecteze urgent greșeala.

– Ce faci, nu vezi că-i ud, vrei să te duc acasă răcită să mă ia taică-tu la păruială?

– Mircea, ține-ți gura și lasă-mă să mor liniștită.

Zâmbește vesel, de parcă cine știe ce glumă bună aș fi făcut, încântat c-a izbutit să scoată de la mine ceva ce seamănă a umor măcar într-o măsură redusă. Faptul că nu mai găsește de cuvîntă să spună nimic lăsându-mă pe mine să am ultimul cuvânt îmi dă o idee destul de clară despre felul cum arăt.

E trecut de vremea prânzului, dar abia pot gusta ceva, prefer să stau complet nemișcată, de parcă mestecatul unui sandviș mi-ar spori oboseala. Alina îmi aduce o cană de ceai din termos și gust puțin, dar nu mi-e sete. Niște cafea ar fi fost mai bună. Cerul pare negru de supărare și pădurea întunecată îmi sporește deprimarea, cu toate că n-am nevoie de ajutor din partea ei, fac o treabă minunată și singură. Închid ochii să n-o mai văd, dar îi deschid apoi din nou, hotărâtă, de teamă să nu ațipesc. Nu cred c-aș suporta de două ori același coșmar într-o singură zi.

După un timp care mie mi se pare ridicol de scurt ne ridicăm și pornim mai departe. Prefer să rămân în urma lor pentru ca lupta mea cu muntele să nu le provoace milă, n-o mai suport nimici măcar pentru un motiv banal. Îmi trag suflitul doar când Radu se oprește și caută cercul vopsit în roșu, ceea ce se întâmplă parcă din ce în ce mai des. Cu siguranță nu poate fi un semn bun. Continuăm însă de fiecare dată și reușesc spre surprinderea mea să intru într-un fel de ritm care îmi pare într-o anumită măsură suportabil, concentrându-mă la fiecare pas pe care-l fac și nimic altceva. Doar rucsacul din spate mă

deranjează, deși Mircea mi-a lăsat în el cât de puține lucruri a putut mi se pare îngrozitor de greu, bretelele par să-mi taie umărul prin jachetă și încerc să-l răsucesc în diferite poziții, fără să-mi ajute la ceva. Îmi vine să-i dau drumul în abisul care așteaptă căscat la câțiva metri în stânga mea, dar rezist eroic tentației și merg mai departe, răsucindu-l doar dintr-o parte în alta în speranța că se va întâmpla o minune și îmi va părea mai ușor.

Reușesc chiar să-i ajung din urmă, dar numai pentru că s-au oprit și în mod evident sunt atât de prinși într-o discuție încinsă încât nici nu mă bagă în seamă. Văzând că pare rost de stat îmi scot cu greutate nenorocitul de rucsac și-l sprijin de pământ. Altă viață, simt că pot respira cel puțin.

– Cum adică n-ai mai văzut de ceva vreme niciun semn? se răstește Mircea vociferând cu mâinile în stilul lui agitat. Și-ai mers așa, ca infanteria rusească tot înainte? Ce te-ai gândit, că li s-a terminat ăstora vopseaua roșie și noi suntem de fapt încă pe traseu?

Se vede după expresia de pe fața lui Radu că se știe vinovat, dar asta nu înseamnă că are de gând să accepte vreo critică.

– Și ce voiai să facem, să-ntindem o pătură sub brazi și să rămânem acolo? M-am luat după instinct!

– Instinct?! Ești pe vârf de munte și te iei după instinct? Și-acum ce facem, hai, să te văd!

– Habar n-am! Și nu mai țipa la mine, că nici tu nu știi!

Trăsăturile lui Mircea se schimonosesc într-o expresie atât de șocată încât ai fi zis că tocmai i s-a adus la cunoștință existența vieții pe Marte. Dar numai pentru o secundă, după care furia lui se declanșează mai furtunos și deja mi-e teamă de-a binelea pentru Radu.

– Ah, să mă țină naibii cineva că-l pocnesc! Tu trebuia să știi pe unde s-o luăm, că de-aia te-am luat cu mine, nu eu!

Confruntarea lor ar putea să mai dureze o vreme, fără niciun rezultat convenabil. Alina îmi aruncă o privire și-apoi oftează, făcând eforturi să vorbească calm. Doar mâinile proptite în șolduri o trădează.

– Băieți, ce-ar fi să ne concentrăm puțin să găsim cercurile alea roșii, vă puteți scoate ochii și orice altceva vă pofteste inima ceva mai târziu! Mă gândesc că n-ar fi o idee bună să rămânem rătăciți pe-aici când vine noaptea...

– Sigur n-ar fi!

Vocea vine din spatele meu și ne întoarcem toți patru către ea, luați prin surprindere. La câțiva pași de noi stă necunoscutul din tren privindu-ne încruntat, de parcă ne-am fi rătăcit în mod special să-i stricăm lui ziua și să-i stăm în cale.

– La Bradul mergeți, nu? V-ați abătut de la traseu cu jumătate de oră în urmă, m-am gândit să vin după voi în caz c-o să vă rătăciți de tot. Nu cred să ne-apuce întunericul. Dar nici timp de pierdut nu prea avem, continuă văzându-ne încremeniți.

Deși nu ne-a certat în sensul absolut al cuvântului, cred că toți ne simțim puși cu severitate la punct de calmul rece din vocea lui. N-așteaptă să ne revenim din surpriză, pornește către mine și fără să-mi arunce vreo privire saltă de jos rucsacul și-l aruncă cu ușurință pe umăr din mers, mormăind „ăsta-l iau eu până nu te doboară la pământ”. Sau ceva asemănător, în orice caz. Trece apoi pe lângă Mircea și Radu și-o ia către dreapta, părăsind ceea ce noi considerasem până atunci că ar fi poteca. Gestul lui oarecum brutal mă revoltă suficient de mult încât să uit pentru moment c-ar putea veni din milă.